

ÖLELÉSRE VÁRVA

PÁRATLAN OLDAL - LXIII. évfolyam, 28. szám, 2019. július 12.

Ma reggel valahogy a szokásosnál is lehangolóbb Magyarország. Pedig semmi különös változást nem lehet észlelni – de talán ez is csak ront a helyzeten. Az autók dél-délkelet felől özönlenek a centrum felé. A város szívja magába Lőrinc, Szentimre, Gyál és Felsőpakony munkaképes lakosságát. A gépkocsikban elvétve ül más személy a sofőrön kívül. Gazdagok vagyunk.

A buszon bezzeg tömeg van. Az arcok fáradtak, kedvetlenek és barátságtalanok, már most elégük van a napból. Aki teheti, szétterül a viszonylag kényelmes üléseken, van, akinek másfeles jut, az a csomagját utaztatja maga mellett, nehogy egy gebe felnőtt vagy egy gyerek leülhessen oda. Nemcsak gazdagok, de nagyon szegények is vagyunk.

A múzeumban az örök kókadtan intenek, szervezetüket lestrapálta az elmúlt napok hőisége kontra eltúlzott klímahasználat. A nyelőcsövet irritálja a kérdés, köszörülöm a torkomat, magam előtt is szégyellem a felvetést, miért nem lehet ezt másképp.

Elintézni valóm akad, átugrok a közeli bankba. Még mindig csak kora délelőtt van. A szétnyíló üvegajtón kisebb csoportokban totyogós gyerekek áramlanak ki az épületből, bevillan a Nagykőrösi út végeláthatatlan autókönvoja. Kétnyelvű óvodai szolgáltatás az alkalmazottaknak. Az egyik csoportból leszakad egy gyerek. Kegyetlenül sír, a kint dohányzó felnőttek szégyenlősen arrébb húzódnak. Az óvónő kapkodva megoldásokat keres, emeli a hangját, rekedtes, lehet, ő is dohányzik, majd elszakad a cérna, és leguggol a kisember mellé, akit a vállainál fogva az arca elé fordít, úgy préseli ki magából a félig elfojtott indulatot:

- Azt akarod, hogy megöleljelek, azt akarod...?